

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 537. Indulgentia quid & quotuplex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

probare, quâ viâ vel modo illam notitiam acquisiverit, & si in hac probatione deficiens, in negatione violati à se sigilli perseveret, ex præsumptione violati sigilli punitur pœnâ aliquâ extraordinariâ, ut Sylv. v. confess. 3. n. 5. Abb. in c. omnis. h. t. n. 26. de Lugo l. c. n. 151. plenè autem convictus subire cogitur pœnam ordinariâ, si fateatur, se peccati notitiam habuisse quidem ex confessione, sed cum licentia pœnitentis revelasse, probanda est ei hæc licentia, saltem si pœnitens eum accuset, aut aliâs neget, se dedisse hanc licentiam, cum licentia hæc sit quid facti, quod non præsumitur, sed ab allegante probari debet, juxta c. cum in jure. de off. deleg. si tamen non pœnitens, sed tertius quis accuset, is afferre debet alias probationes ob præsumptionem, quæ stat pro confessario tanquam viro bono, adeoque servante sigillum, donec probetur contrarium, quin &, si pœnitens accusator neget se dedisse veniam, creditur confessario sibi datam licentiam in casu, quo revelatio parùm aut nihil præjudicat pœnitenti & confessarius est vir prudens & integræ famæ; secus si revelatio esset multùm damnosa pœnitenti vel alicui tertio, & pœnitens probatæ vitæ, Reiffenst. n. 16. cum Dian. p. 1. tr. 11. resol. 52. Ac denique cæteris paribus in dubio confessario potius asserenti sibi datam veniam, quàm pœnitenti id neganti credendum, eò quòd in factis spectantibus ad officium Judicis, & quæ aliter fieri nequeunt, pro Judice præsumatur, Mascard. de prob. concl. 951. n. 20. Reiffenst. n. 19. Arg. cau. hoc etiam 2. q. 6. De cætero ad probationem hujus criminis sufficiunt testes singulares, tum quia valde enorme est delictum, & summè præjudicans, tum quia ordinariè est difficilis probationis, Tanner. Tom. 4. d. 6. q. 9. num. 122. Stoz, l. c. à n. 281. Reiffenst. n. 18. & alii.

Quæst. 537. Indulgentia quid sit & quod duplex?

1. Resp. primò: Indulgentia accepta à Conciliis & SS. Patribus pro justa & liberali debiti remissione, juxta c. quod autem h. t. & c. indulgentia. eod. in 6. communiter, adeoque non pro absolutione Sacramentali à peccatis quòd ad culpam, definitur; quòd sit pœnæ temporalis pro peccatis actualibus remissis quòd ad culpam debita relaxatio seu solutio de thesauro Ecclesiæ per applicationem satisfactionis Christi & Sanctorum. Supponit itaque hæc definitio per Sacramentum pœnitentiæ in re aut voto susceptum, perque illum ipsum actum quo culpa remittitur quòd ad pœnam æternam, remanere plerumque pœnam aliquam temporalem in hac vita oratione, jejuniis aliisque operibus piis satisfactoriis solvendam, aut in purgatorio luendam, juxta quòd definit Trid. sess. 13. c. 7. & 8. Bellar. l. 4. de pœnit. à c. 3. Suar. de pœnit. d. 37. f. 1. Laym. l. 5. tr. 6. c. 15. n. 1. Item à Christo Ecclesiæ suæ relictum meritorum suorum & satisfactionum thesaurum infinitum, nec non meritorum Sanctissimæ Mariæ, aliorumque Sanctorum ipsis ad plenam suorum reatum deletionem non necessarium cumulum, ex quo quantum necesse, applicare debet vel immediatè per Christum, ut latroni in cruce vel per usum Sacramentorum aut extra Sacramenta per suum in terris vicarium concessa illi à Christo potestate in beato Petro.

2. Resp. secundò: Indulgentia multifariam dividitur, primò: Alia est totalis, alia partialis. Extrav. unigenitus 2. inter communes. totalis est, per quam tota pœna in hac vel altera vita; partialis, per quam pars duntaxat illius remittitur. Secundò:

Alia est personalis, alia realis seu localis, prout per se & directè conceditur personæ opus aliquod pium peragenti; vel loco, v. g. Sacello aut Ecclesiæ applicatur, prodèstque in eo orantibus, aut quid pium exercentibus; vel rei, v. g. statuæ, imagini, rosario, numismati affigitur. Tertio: Alia est perpetua, quæ durat, donec revocetur, vel res aut locus, cui directè conceditur, intereat seu destruat, alia temporalis, quæ datur ad certum tempus, quo exacto expirat. Quarto: Alia datur pro vivis, dum nimirum satisfactiones Christi & Sanctorum applicentur vivis per modum absolutionis factæ ei, cui datur ex thesauro Ecclesiæ seu satisfactionibus Christi & Sanctorum. Alia pro defunctis per modum suffragii & solutionis exhibendo Deo ex eodem thesauro satisfactionem & pretii solutionem adjunctis precibus, ut eam in satisfactionem pro debito pœnæ temporalis misericorditer acceptare, illamque ejus intuitu remittere dignetur ad animam è purgatorio liberandam. Ita Suar. l. c. d. 53. f. 2. n. 4. Laym. l. c. c. 7. n. 3. Castrop. tr. 24. d. univ. p. 2. n. 10. & 11. Unde jam patet ratio distinctionis inter concessionem indulgentiarum pro defunctis, & concessionem indulgentiarum pro vivis, dum concessio earum pro vivis continet non solum veram thesauri satisfactionum Christi & Sanctorum distributionem & applicationem, sed etiam veram absolutionem, remissionem & condonationem pœnæ temporalis mediâ illâ satisfactione ex thesauro Ecclesiæ desumptam & Deo exhibitam, Atque ita Papa simul nomine Christi pœnas debitas remittendo, clavibus Ecclesiæ potestatemque solvendi utitur, & verè jurisdictionem suam in fideles viventes exercet, concessio verò indulgentiarum pro defunctis nullam absolutionem vel remissionem à Pontifice factam continet, utpote qui nullam in defunctos jurisdictionem, sed solum satisfactionem ex thesauro Ecclesiæ, in quem jurisdictionem habet, accipit, eamque viventibus tradit, ut eam summo Deo offerant pro defunctis, qui eam pro sua benignitate acceptans debitas pœnas defunctis immediatè remittit, atque ita solâ pretii debiti exhibitione per viventes factâ & illius à Deo acceptatione fit pœnæ remissio, ita Castrop. cit. n. 11. citatis Bellar. de indulgent. c. 5. Suar. d. 49. f. 4. à n. 9. Valent. Tom. 4. d. 7. q. 20. p. 1. circa med.

Quæst. 538. Quinam possint indulgentias concedere?

1. Resp. Petrum, omnesque illius successores à Christo accepisse potestatem concedendi indulgentias, tam plenarias & totales, quàm partiales, veluti Ecclesiæ Rectores & Christii in terris vicarios quòd ad distribuendum fidelibus indulgentiarum thesaurum dispensativè & unâ cum potestate hac communicandi eam aliis facultatem certum est, prout sumitur ex Extrav. de pœnis & remiss.

2. Secundò: Competere quoque Concilio generali saltem, si unitum est suo capiti, potestatem concedendi indulgentias etiam plenarias, certum est, Quin & prout tempore sedis papalis vacantis ab eo distinctum est, habere illud potestatem concedendi indulgentias, quia dispensatio bonorum communium Ecclesiæ, quam sede pontificiâ vacante repræsentat Concilium generale, pertinere ad illud videtur, docent Corduba de indulg. q. 12. Nav. cod. tit. notab. 31. n. 2. Henrici, 31. n. 1. apud Castrop. l. c. p. 5. n. 2. præsertim cum concessio indulgentiarum sit actus jurisdictionis, quæ competit Concilio generali pro eo tempore. De cætero contrarium